

# A közösség ereje

2006. október elseje óta az ismerőseim, barátaim által feltett kérdések közül talán a legtöbbször ez hangzott el: milyen érzés polgármesternek lenni?

Érdekes, első hallásra könnyű kérdés, amire akár egyszerűen is felelhetnék: Jó!

Jó érzés, mert dolgozhatok, jó érzés, mert felelősséget kaptam, amivel tudnom kell élni, jó érzés, mert egy település életének irányítása komoly feladat és én szeretem a komoly feladatokat.

De ennél nehezebb a válasz akkor, ha egy pillanatra megállok és elgondolkozom azon, milyen út vezetett idáig, milyen elképzelésekkel, vágyakkal vágtam bele társaimmal a feladatba?

Az életem ugyanis az egyik pillanatról a másikra megváltozott, kívülről, kritikusból hirtelen a település élére kerültem, ahonnan minden más-képpen néz ki.

Elárastottak az önkormányzati feladatok, tervek, határidők, pénzügyi és szervezeti gondok, személyi ügyek, lakossági panaszok, megbeszélések, tárgyalások, szerződések...és még ezerféle dolog és teendő.

Napi szintű viták, érvek és ellenérvek ütköztetése, tervek kidolgozása, katasztrófális örökségünk nyomán gyakorlatilag a teljes település jogi- és szervezeti, pénzügyi-és településfejlesztési munkájának újraindítása, felkészítése, szabályozása.

Nem tudom megmondani, hogyan telt el az elmúlt 365 nap, csak érzékeltem tudom egy gondolattal: mint egy

sebesen száguldó expresszvonat!

Néhány hét után már csak a naptárból tudtam pontosan tervezni, amiben egyre távolabbi időpontok is kijelölődtek, de sikerült jól felvennem a munka ritmusát és hiszem, hogy nemsokára lesz egy-egy olyan napom is, amikor nyugodtan mondhatom például azt: most sétálok egy kicsit a településen, mert nem csak az irodából áll a világ!

De az elmúlt egy év alatt tapasztalatokban is bővelkedtem, és ezek közül egy érdekes gondolat egyre erősebben formálódott bennem.

Képviselő társaimmal feladatot kapunk. Fejlődési pályára kell állítani településünket, stabilizálni kell pénzügyeinket, munkahelyeket kell teremtenünk, csatornáznunk kell, jól működő intézményeket kell alkotnunk, de úgy érzem, mindezek felül van egy alapvető feladatunk: Tárnok lakosságát közösséggé kell formálnunk, olyan erős, tiszta gondolatokkal bíró közösséggé, ami kizárólagos fundamentuma lehet bármiféle gazdasági, jogi, vagy szervezeti fejlődésnek.

Az elmúlt esztendő legnagyobb tapasztalata számomra ez volt.

Ezért az írás elején feltett kérdésre úgy válaszolnék, hogy jó érzés polgármesternek lenni, mert részt vehetek abban a munkában, aminek eredményeként Tárnok lakossága, a lakók közössége összefoghat és megerősödhet.

A 2006. októberi választásokat megelőző időszak egyik legfontosabb helyi szegyenfoltja volt, hogy a lakosság megosztásának kérdése önkormányzati szintre emelkedett.

A Gergely-Szegedi-Boncz-Pécsi négyes nevével fémjelzett éra legfájdalmasabb tényei közé tartozott, hogy hivatalos önkormányzati fórumokon, közmeghallgatásokon hallgatásukkal nyíltan támogatták az „öslakosok-betelepültek” közötti különbségtételt,

a rendszer ott felszólaló hívei több alkalommal tettek ilyen tartalmú kirekesztő nyilatkozatokat. Ezzel szemben pedig hiába születtek hivatalos tiltakozások, hiába kértük, később már követeltük a nyílt és egyértelmű elzárkózást a botrányos kijelentésektől, a hatalom hallgatott és talán dörzsölte a markát közben.

De utólag megértettem, nem is akartak ezektől elzárkózni, ennek pedig csak egy magyarázata lehetett: egyetértettek a különbségtétellel.

A jelenség pedig nem egyedi volt. Nem csak ilyen megkülönböztetést láthattunk, hanem gazdasági megkülönböztetéseket vállalkozások körében, jogi- és szervezeti megkülönböztetéseket társadalmi szervezetek körében, de a politikai megkülönböztetés is divatba jött, bojkott alá kerültek még az ellenzék társadalmi-szakmai rendezvényei is októbertől, céltól, aktualitástól függetlenül. A tárnoki társadalom lelki egyensúlya pedig felborult.

A lakosságnak az a cselekvőképes és tenni akaró része, amely nem a politikuskiszkolgálásán, hanem a település fejlődésén munkálkodott, kirekesztetté vált. De ez már csak a végjárték volt a 2005-2006. években.

Magam sem voltam azzal tisztában, hogy ez a jelenség milyen rég és milyen kártékonyan alakította át települési gondolkodásunkat és milyen keletlen tüneteket okozott.

Polgármesterként zúdult rám a rengeteg információ, a rengeteg jelzés, hogy baj van, nem csak politikai, nem csak gazdasági, hanem első sorban lelki baj.

A szabály- és törvénytisztegető estek százai – illegális személtelrakástól az engedély nélküli építkezéseken keresztül az adózási ügyeken át, de sorolhatnám a betemetett vízelvezető árkok, az engedély nélküli közterület foglalások, a csendháborítások, száguldozó járművek, zajkeltő és a természetvédelmi területeket rongáló autósok és motorosok, kábelégetők, feleltlen állattartók, kábítószerezők,

falfirkálók, rongálók, zászló vagy éppen virág tolvajok ügyeit is – számomra bizonyították: erkölcsi, felfogásbeli változásra van szükség.

A felsorolt esetek ugyanis önmagukban nem orvosolható dolgok. De így összességében, egyszerre és folyamatosan megnyilvánulva azt mutatják, nagyon nincs rendben valami településünkön!

Mintha sokan csak befelé fordulnának, mondván, úgy sem lehet ezeket a dolgokat orvosolni.

Pedig lehet, de nem csak hogy lehet, hanem kell is!

Szükség van a rendre, szükség van a csendre, a nyugalomra és a tisztaságra.

Szükség van arra, hogy az emberek összefogjanak

Szükség van arra, hogy a lakók megértsék: az új önkormányzati vezetés szakítani akar a múlt terhes örökségeivel.

Mi azok mellé állunk, akik rendet szeretnének!

Nem a „csókosoknak-barátoknak” adott jogtalan kedvezményekkel, elnéző hivatali magatartással akarunk dolgozni.

De azt minden embernek meg kell érteni, hogy a mindenkori hivatal tehetetlen a lakosok folyamatos cselekvő akarata nélkül.

Lehet és kell is figyelemfelkeltő szemétyűjtési, közbiztonsági, állat-és természetvédelmi, vagy bármilyen hasznos akciókat tartani, lehet ezeket átmeneti, ideig-óráig tartó sikereket elérni, de valódi változást csak folyamatos, évtizedeket átölő „akciókkal” lehet előidézni.

Le kell ráznunk a múlt terhes örökségét, polgári összefogást kell teremtenünk, mert Tárnok fejlődésének csak ez lehet a biztos társadalmi alapja.

Az összefogást pedig valóban fundamentumnak tartom, amire épülhet a jövőnk.

**Szolnoki Gábor**  
polgármester

**Október hónaptól az önkormányzat épületében ingyenes jogtanácsadásra van lehetőség. A feladattal megbízott ügyvéd minden hétfőn 16-18.30-ig látja el munkáját. Információ az önkormányzat titkárságán kérhető.**

## Gondolatok a Szőlőhegyi úti szemétkupacról

Egyre több állandó lakosa van a Szőlőhegynek, és a Zapán-szkyknak. Épp ezért teljesen kétségbeestünk, mikor egyik napról a másikra a Szőlőhegyi úti szemetes konténerek eltűntek. Elszabadult a pokol, mert boldog-boldogtalan a kerti nyese-déktől – a kidobott bútorokig mindent odahordott egyre nagyobb szemétheget alkotva. Az itt lakók – úgy tűnt – teljes reménytelenséggel reklamáltak e szörnyű helyzet ellen. Időnként ugyan az Önkormányzat elvitette az összegyűlt szemetet, de másnapról újra kezdődött az egész szemetelés. A szél, és a kutyák sokat tettek azért, hogy szinte az egész hegy egy nagy szeméttelleg legyen. Mindez – egyelőre – úgy tűnik a múlté. MEGOLDÓDOTT a Szőlőhegyi úti szemétheget eltüntetés; MEGOLDÓDOTT a lakosok hulladékának elvitele a házuk elől. KÖSZÖNET érte az Önkormányzatnak, és mindazoknak, akik e rémes helyzet megoldásában sokat tettek.

Tárnok, 2007. szeptember 24.

Lőrincz Györgyné, Kádár köz 5.

## A 6. a OSZTÁLY TUDÓSÍTÓJA JELENTI

Szeptember 3-án hajnali 8 órakor az iskolaudvaron felcsendült a Himnusz, és ez az új tanév kezdetét jelentette.

Idén a 6. a osztályban 24 tanuló van, ebből 13 fiú és 11 lány. Osztályfőnökünk Krausz János, testnevelés tanár, akit nagy szeretettel köszöntünk. János bácsi 7 éve gyakorolja a tanítást, de osztályfőnökként mi vagyunk az első osztálya. Remélem, sok szép közös élményben lesz vele részünk az előttünk álló 3 év során.

Nem csak az osztályfőnökünk cserélődött, hanem több tantárgyból is új tanárok oktatnak bennünket.

Magyar: Arany Andrea

Angol: Doróczyné Lengyel Melinda és Rávay Ildikó

Matematika: Bubala Katalin

Történelem: Nagy Ferenc

Zene: Szinyéri Judit

Ekkora változás nagyon nehéz számunkra, de vigasztaló, hogy új tanáraink megértik helyzetünket, és kedvességükkel, igyekeztükkel segítenek a kezdeti nehézségeinket leküzdeni.

Iskolánk minden tanulójának és pedagógusának nagyon sikeres tanévet kívánok.

**Nyilas Lehel**  
6. a osztály